

Kære venner

Det er godt at se jer!

--

Jeg vil være helt ærlig: Det er med blandede følelser, vi i dag holder årsmøde i Frie Grønne.

--

På den ene side er jeg skuffet over, at vi ikke længere er repræsenteret i Folketinget.

Vi sled og vi slæbte i valgkampen.

Inden da havde vi arbejdet dag og nat for at få et parti og en organisation op at stå.

Det var hårdt. Det var sjovt. Det var udfordrende. Det var lærerigt.

Og vigtigst: Vi gjorde, hvad vi kunne.

Men vi havde begrænsede økonomiske ressourcer og de etablerede partier var imod os. Ja, selv venstrefløjen brugte sin tid på at bekæmpe os i stedet for at tage budskabet ind og læse skriften på væggen, når Mette Frederiksen sagde hun ønskede en regering hen over midten. Hele venstrefløjen på nær Frie Grønne faldt i Mette Frederiksens ret åbenlyse fælde. Og nu står de uden indflydelse.

Var det det værd?

Så ja, det var en kamp op ad bakke. En meget stejl bakke.

Alligevel førte vi på lange stræk en valgkamp, som jeg er meget stolt af.

--

En ting er jeg dog endnu mere stolt af.

Og det er jer.

Alle jer, der stillede jer til rådighed og måske for første gang engagerede jer i politik. Jer, der måske for første gang var kandidat. Jer, der måske for første gang deltog i en debat. Jer, der måske for første gang stemte til et valg.

Jeg er dybt taknemmelig for alle jer, der engagerede jer i Frie Grønne og som fortsat kæmper for vores sag, for vores parti – og ikke mindst: Kæmper for alle dem, der ikke har en stemme, alle dem, der ikke kan stemme og for alle dem, der ikke bliver lyttet til.

Tusind, tusind tak.

Det er derfor vi er her. Det er dem, vi kæmper for.

Når jeg ser tilbage på valgkampen var det bedste for mig alle de personlige møder, vi havde.

At snakke med én, der aldrig havde brugt sine demokratiske muligheder før, men som lige pludselig følte sig set, hørt og forstået.

At møde én, der genvandt troen på demokratiet, fordi vi nægtede at gå på kompromis, men faktisk stod fast på vores principper uanset hvilken pris det måtte have.

At møde én, nej, at møde mange, der ville give pokker i taktik og som fulgte sit hjerte – lige hen til os i Frie Grønne.

Det var for mig at se uden sammenligning det bedste ved valgkampen.

At vi trods alt det ikke blev valgt, er en skuffelse. En kæmpe skuffelse.

Det vil jeg ikke lægge skjul på.

Ikke bare for os selv, men også for det progressive Danmark og for alle os, der på den eller anden måde er en minoritet. Det er længe siden, venstrefløjten har stået så svagt, som den gør i dag. Og mangfoldigheden i folkets repræsentanter på Christiansborg er ikke værd at skrive hjem om.

Der er langt i mellem de, der fuldtone kæmper for et mangfoldigt Danmark og som selv kommer fra det Danmark, de hævder at repræsentere.

På den anden side, står jeg her også i dag med en stor gejst.

Det håber jeg også I gør.

For jeg har fortsat en oplevelse af, at der er brug for os.

Jeg har en oplevelse af, at der er brug for, at vi kæmper videre.

Der er brug for et hardcore venstreorienteret, græsrodsbaseret parti, der kæmper for minoriteter af enhver art, og er til stede ude i lokalsamfundene. Et parti, der kæmper for at bryde de eksisterende systemer ned, så noget nyt og bæredygtigt kan spire. Der er brug for nogen der tør at tage et opgør med magten. Der er brug for Frie Grønne.

Jeg hører det hele tiden fra folk på gaden og læser det fra folk i min indbakke.

For mig eget vedkommende kan jeg sige det helt klart:

Jeg er ikke færdig med Frie Grønne!

Jeg er ikke færdig med at kæmpe for retfærdighed. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for mangfoldighed. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for klimaansvarlighed. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for lige muligheder for alle. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for mere lighed. Jeg er ikke færdig med at bekæmpe en stadig voldsommere økonomisk ulighed, der truer vores samfund og vores sammenhængskraft. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for, at det er ens talent og ens flid og ikke ens pengepung eller hudfarve, der dikterer ens muligheder. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for mere frihed. Jeg er ikke færdig med at kæmpe for retten til at være den man er, for retten til at elske den man vil og for retten til tro på den, man tror på.

Det er jeg slet, slet ikke færdig med.

Og det bringer mig til dagens første nyhed:

Vi går nu i gang med at samle vælgererklæringer ind, så Frie Grønne også kan komme på stemmesedlen til næste valg.

Jeg har det sådan her: Så let skal de ikke have lov til at slippe af med os.

For næste gang bliver vi valgt ind. Det håber og tror jeg på, vi kan.

Hvis vi gør os umage, hvis vi kæmper endnu hårdere, hvis vi mobiliserer endnu flere.

Det tror jeg på vi kan.

Jeg tror på, vi kan mere end vi tror.

Og derfor er den anden nyhed i min tale i dag denne:

Frie Grønne stiller op til kommunalvalget i 2025.

Målet er at få valgt Frie Grønne ind i på rådhusene i nogle af de store byer. Som minimum her i København, men også gerne i Aarhus, Odense og Aalborg.

Det arbejder går vi nu også i gang med.

Vi har aldrig lagt skjul på, at vi er et urbant parti.

Vi har tit og ofte mere til fælles med mennesker i Beirut, Paris eller Istanbul, end vi har med mennesker i Hadsund (hvor Inger Støjberg bor) eller i Harlev (hvor Lars Boje går og hyggeracister sig igennem livet).

Så vi stiller op i de store byer. Og så er planen, at vi brager ind!

I de senere år er storbyerne blevet nedprioriteret politisk, men for os er de hjertet i vores land. Det er her pulsen banker hårdest. Det er her, kulturer mødes og hvor to plus to bliver mere end fire. Hvor der er højt til loftet og hvor der er plads til nytænkning og eksperimenter.

Som jer ser det, er storbyerne afgørende for at skabe det Danmark, som vi ønsker. Her kan vi skabe lommer med borgerting, progressiv beskatning og bynatur, og derfra inspirere

resten af landet. Og derfor prioriterer vi storbyerne benhårdt i den kommende valgkamp.

Herfra kan vi skabe meget af den forandring, vi ønsker.

Hvis nogen af jer har lyst til at engagere jer med at samle vælgererklæringer eller med at forberede de næste valgkampe (og det håber jeg meget I har), så sig endelig til.

Selvom jeg er skuffet over, at vi ikke kom i Folketinget, har det på det på et punkt vist sig at være godt for mig, personligt.

Som nogle af jer ved, døde min far under ramadanen.

Hvis vi var blevet valgt til Folketinget, havde jeg ikke haft så meget tid med ham her til sidst. Det gør mig glad, at jeg fik den mulighed for at være mere sammen med min far og min familie. Intensivt. I nogle måneder.

For min far har betydet uendelig meget for mig.

Han var min inspiration – og er det fortsat.

Han ofrede sig for sine børn.

Han kæmpede for det, han tror på.

Han tog til et nyt land for at give sin børn en bedre fremtid.

Som jeg tit har talt om, var det hans generation, der kom hertil. De skulle lære et nyt land, de skulle indordne sig. De skulle være taknemmelig over at blive budt inden for.

De dukkede nakken, fordi det ikke var deres land.

Men deres ofre betød også, at vi der blev født her, vi kunne spille en anden rolle, end de kunne.

Det er blandt andet derfor, jeg har lyst og mod og vilje til at fortsætte kampen.

Fordi folk som min far har ofret så meget for at give os muligheden for at gøre det.

Den mulighed må vi ikke lade gå fra os.

Vi skal kæmpe videre.

Og der er nok at kæmpe for.

Når jeg ser på Christiansborg i dag, så er det som om, racisme ikke længere er et problem i Danmark.

Ja, det er som om, det overhovedet ikke eksisterer.

Men sandheden er jo bare, at de er blevet enige om ikke at bruge deres tid på det.

Herude i virkeligheden lever racismen og forskelsbehandlingen og diskriminationen desværre fortsat i bedre velgående.

Der er bare ingen tilbage på Christiansborg, der sådan for alvor vil kæmpe kampe for minoriteterne.

Og jeg er ikke i tvivl om grunden. Det er fordi, Frie Grønne ikke længere er i Folketinget.

Vi satte igen og igen fokus på problemerne. Også selvom det var ubekvemt for de andre partier.

Vi kom med løsninger og vi kæmpede for mangfoldigheden.

Derfor skal vi tilbage på Christiansborg.

Fordi det er os, der kæmper kampen bedst.

På samme måde er klimakampen også dumpet ned ad den politiske dagsorden.

Det fylder altid mest op til valget, hvor alle er ih og åh så grønne, men når dagligdagen melder sig og mandaterne er sikret, ja, så fylder det lige pludselig ikke så meget længere.

Men klimakrisen forsvinder jo ikke af den grund.

Den bliver i stedet forstærket mere og mere, jo længere tid der går, hvor vi ikke igangsætter den nødvendige klimahandling.

I stedet har vi fået en midterregering. Det er historisk, men ikke på den gode måde. Det er historisk middelmådigt. Det er historisk ideforladt. Det er historisk ligegyldigt.

Det er et historisk svigt.

Det helt store slagnummer har være, at vi skal arbejde mere. Selvom folk er stressede som aldrig før. Selvom flere og flere børn mistrives. Selvom det er mere og mere tydeligt, at de sidste mange års reformer ikke løser problemerne, men i stedet gør dem større.

I stedet for at se på problemets rod, fortsætter man ud ad den vej, der har skabt problemerne. Jeg kunne ikke være mere uenig i den tilgang.

Vi har givet magten til nogle partier, der har skabt de problemer vi står i.

Jeg synes vi skal gribe det anderledes an.

Sådan som vi har sat os for at gøre det her i Frie Grønne.

Hvor vi ser hinanden som mennesker, ikke tandhjul, der skal få et system til at gøre rundt.

Danmark har fortsat brug for et antiracistisk, klimaansvarligt venstrefløjsparti, der tør udfordre det bestående, der tør drømme om en bedre verden og der tør tage opgøret med magthaverne.

Det er derfor vi fortsætter kampen.

Selvom vi i første omgang blev dømt ude, giver vi ikke op.

Jeg har i hvert fald tænkt mig at blive ved med at kæmpe for det, jeg tror på.

For det min far lærte mig.

For den verden og det land og den by, som mine børn skal vokse op i.

For en verden, hvor der er plads til os alle.

Tusind tak for ordet.